

Tilladelse til indtil videre ikke at indrette Gælder eller Lokaler til Fruentimmer, fordi det er blevet oplyst, at i de paagældende Amter forekommer Tvangsarbejde for Fruentimmer saa godt som ikke. Og der er ingen Grund til at antage, at Bølleloven særlig skulde forøge de kvindelige Tvangsfangers Tilbøjelighed til at gøre Spektakler eller lignende. Thi man kan sige om Fruentimmerne, hvad man vil, og man kan sige, at de i nogle Henseender ere værre end Mændene, men jeg tror dog, at i det mindste Bøllebedrifter ikke er noget, som det ligger for dem at begaa. Og hvad angaar Udbyd i Tvangsarbejdsanstalter, tror jeg nok, at man bedre kan komme ud af det med Fruentimmerne end med Mandfolkene, selv om de, som det ærede Medlem (Oct. Hansen) mente, ere værre til at strige op.

Naar det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (P. Knudsen) gjorde den Indvending mod § 4, at det ikke oprindelig var paatænkt at gøre Tvangsarbejdsanstalterne til Straffeanstalter, saa er det jo fuldstændig rigtigt. Jeg berørte det netop under 1ste Behandling, at den Forandring, som var foregaaet, og som netop nu motiverede Fremkomsten af § 4, var, at disse Anstalter, der oprindelig kun vare Forsørgelsesanstalter — ogsaa Forsørgelsesanstalter for dem, som af Fattigvæsenet indfattes der til fortsat Forsørgelse, samtidig med at de derved fik en disciplinær Straf for deres Udbyd — nu ere blevene indordnede under vore Straffeanstalter. De ere blevene det, særlig efter at Bestemmelsen er kommen i Fattiglovens § 41 om, at der i ethvert Amt skal være en saadan Anstalt, og efter at der derfor for Bygningens Indretning i Reglementerne er truffet visse Bestemmelser. Jeg skal i denne Henseende fremhæve, at medens Straffefanger og Fattiglemmer tidligere, da man benyttede Tvangsarbejdsanstalterne som Straffeanstalter for dem, der vare dømt for Bølleri og Løsgænger, færdedes mellem hverandre, er Forholdet derimod nu i samtlige Tvangsarbejdsanstalter ordnet saaledes, at Straffefædelingen, for saa vidt man tillige ved Siden deraf har en Forsørgelsesafdeling, er fuldstændig afsondret fra den øvrige Afdeling med Hensyn til Lokaler, Gaardsrum osv. Derfor ere disse Anstalter nu rykkede lige ind i Rækken af Straffeanstalterne.

Naar saa det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) udtalte, at det var urimeligt i Forbindelse med Lovforslagets Hovedbestemmelser at medtage Bestemmelser om disciplinære Forseelser i Tvangsarbejdsanstalterne, saa kan jeg egentlig ikke se, hvor

det urimelige ligger. Er man først kommen ind paa i stedse større og større Omfang i Lovene at bestemme Straf af Tvangsarbejde for Forbrydelser, saa er det i og for sig naturligt ved en Lov, hvor man udvider det Antal Arter af Forbrydelser, for hvilke denne Straf kan anvendes, saa ogsaa at tage under Overvejelse, om der ikke er Trang til for disse ny Anstalter, som Lovgivningen ikke tidligere har haft Opfordring til paa denne Maade at beskæftige sig med, at træffe ny Bestemmelser i Reglementerne, særlig yderligere Bestemmelser med Hensyn til Straffefangernes Behandling. Jeg kan altsaa ikke se, at den fremsatte Indvending har nogen Betydning. — Det ærede Medlem henviste til den Inkonsekvens, som fremkommer, naar man behandler de Tvangsfanger, som ere inddømte, og dem, som vare indsatte af det paagældende Fattigvæsen til Udskaaelse af disciplinære Straffe, paa forstellig Maade. Ja, den meget ærede Ordfører har jo baade i Behandlingen og her mundtlig udvirket, at der formentlig ikke er en saadan Inkonsekvens til Stede, og jeg skal bemærke, at Inkonsekvenserne vil det ærede Medlem i alt Fald ikke undgaa, selv om han maatte faa sit Ønske opfyldt og faa § 4 udstemt; thi saa faa vi Inkonsekvensen paa et andet Sted, som det i øvrigt er omtalt i Motiverne til Lovforslaget, og som jeg ogsaa tror, jeg berørte ved 1ste Behandling. Der fremkommer nemlig da en Forstel, efter som en Bølle er bleven dømt til Tvangsarbejde, eller han er bleven dømt til Fængsel paa Vand og Brød. I det sidste Tilfælde, som skulde være en noget mildere Behandling, idet man ikke griber til denne ekstraordinære Straf, bliver han underkastet Arrestreglementets Bestemmelser om den disciplinære Rottingsstraf, men det vilde han efter det ærede Medlems Forslag ikke blive i Tvangsarbejdsanstalten. Der synes ikke at være nogen Grund til at gøre en saadan Forstel. Det er efter min Mening i og for sig i sin Orden, om man udvider de disciplinære Bestemmelser, som ere givne for de andre Straffeanstalter eller for Arresterne, til ogsaa at gælde for Tvangsarbejdsanstalterne. Der er jo ikke her Tale om et Tillæg til den Straf, som er foreslaaet for Forbrydelserne. Det kunde man have sagt, hvis de Tanker, som ere komne frem her i Tinget, havde givet sig Udtryk i, at disse disciplinære Straffe skulde være indskrænkede til dem, som vare dømt til Tvangsarbejde for Bøllebedrifter. Men det er ikke Tilfældet, og et Tillæg er det i Virkeligheden ikke; thi disse disciplinære Straffe forudsætte jo ny Fakta, ny Handlinger fra den paagældendes